

∞ Ouders ∞

Christian Deterink

Het was slecht weer toen Gidion 's ochtends vroeg op de fiets moest stappen om naar school te gaan. Hij had er flink de pest in. Dit kwam niet alleen door het slechte weer, maar vooral door de vorige avond.

Terwijl hij hardnekkig probeerde de broek het regenpak aan te trekken besepte Gidion dat hij straks op school het mikpunt van meer of minder gemeen bedoelde opmerkingen zou worden. "Gaat het, Gidion ?", vroeg zijn moeder, die uit de keuken de hal binnenkwam. Hij gaf geen antwoord.

"Hier heb ik nog wat lekkers voor je", zei z'n moeder, "ik zal het in je tas stoppen!"

Gidion murmelde iets, en eindelijk lukte het hem zijn broek aan te krijgen. "Ze probeert me te lijmen", dacht hij verbitterd. Hij pakte de regenjas, en zijn moeder helpte hem die aan te trekken. Toen hij eindelijk het pak aan had keek hij nog eens naar buiten. Het weer was er alleen nog maar slechter geworden.

"Ik had je graag naar school willen brengen", zei z'n moeder weer, "maar ik moet naar m'n werk. Je vindt het toch niet erg hè?"

Weer mompelde Gidion iets, wat zowel een 'ja' als een 'nee' kon inhouden.

"Als je thuiskomt staat de warme chocolademelk klaar, dat beloof ik", zei z'n moeder haast plechtig. Het leek Gidion dat zij daar warmer van werd dan hij. Het was voor hem nauwelijks meer speciaal dat zijn moeder thuis was als hij terug kwam van school. Ze had een halve baan, en wilde die houden, zodat ze op tijd weer thuis kon zijn, zo zei ze altijd. Voor Gidion had het nu ook wel gemogen dat ze hele dagen werkte. Niet dat hij een hekel aan haar had, integendeel, maar soms was ze tè aanwezig. Ze bemoeide zich overal met hem, hielp hem vaak mee, nam veel werk uit zijn handen, maar liet hem ook heel weinig vrijheid.

"Ze moet eens zo'n opvoedkundig boek of zo lezen", dacht Gidion, maar dit zei hij niet hardop. In plaats hiervan zei hij: "Ik moet gaan, ma, het is al acht uur geweest."

"Okee", zei zijn moeder, en ze gaf hem een kus op zijn wang, "doe je best op school, lieverd." Gidion bromde weer iets, het leek wel een gewoonte, pakte zijn tas, en deed de deur open. Zoals gewoonlijk stond zijn glimmende fiets onder het afdakje klaar. Zijn moeder zette hem altijd 's morgens alvast klaar.

Het leek steeds harder te gaan regenen toen Gidion eenmaal op zijn fiets zat. Terwijl hij het wandelpad afracete naar de grote weg, werd zijn humeur steeds slechter. Hij had absoluut geen zin om naar school te gaan, en moest ook nog eens rondfietsen in een wolkbreuk.

Gidion bedacht zich geërgerd hoe zijn klasgenoten zouden reageren als hij op school zou komen: "Waar was je gisteravond?" Het pesterige toontje dat Gidion zich voorstelde stoorde hem mateloos. Bovendien zou hij zijn klasgenoten de een of andere smoes moeten vertellen om niet uitgelachen te worden, maar hij wist nu al hoe het zou gaan: "Oh, je mocht zeker niet van je ouders? Ze moesten zeker nog je luiers verschonen?" Het overdreven bezorgde gedrag van zijn ouders was nu al bijna legendarisch in zijn klas, wist Gidion. Ze zouden zeker weten waarom hij gisteravond hij niet met de klas mee uitgegaan was.

Terwijl hij nijdig nog sneller begon te fietsen dacht hij terug aan gisteravond. Hij had de bui al aan zien komen, voordat hij zijn ouders vroeg of hij naar de stad mocht. Zijn ouders hadden geweigerd toe te stemmen. De stad was 's avonds veel te gevaarlijk vonden ze. Misschien was het anders geweest als zijn vader hem weg had kunnen brengen, of als hij samen met zijn goede vriend Jaap had kunnen gaan, maar zijn vader was te druk, en Jaap was ziek. Dus had Gidion nog van alles moeten proberen zijn ouders van gedachten te laten veranderen. Hij had geschreeuwd, gehuild, bijna gesmeekt. Het enige resultaat was dat hij zich de rest van de avond woedend in zijn kamer had opgesloten. Hij was er tot vanmorgen niet meer uitgekomen.

Een passerende vrachtwagen reed vlak langs Gidion in een grote waterplas. De grote wielen zorgden ervoor dat het water hoog tegen Gidion's broek opspatte.

"Klootzak", gromde hij. Als zijn moeder hem zo zou horen, had hij waarschijnlijk een week huisarrest gehad. Misschien was het daarom zo bevrijdend het te zeggen. Gidion herhaalde het woordje, alsof het een bezwering was. Hij fluisterde het een keer of tien.

Eén ding was duidelijk voor Gidion: hij was echt zat van het gedrag van zijn ouders. De hoeveelheid regeltjes die ze voor hem hadden ingesteld was groot, groter dan wie dan ook in zijn klas, en dat terwijl hij al bijna dertien was. Gidion dacht aan Gert, een grote jongen in zijn klas. Hij had een zogenaamde 'vrije opvoeding' genoten, wat er simpelweg op neerkwam dat hij alles kon doen wat andere ouders verboden zouden hebben. Gert dweepte altijd met het feit dat hij veel joints rookte.

Stiekem benijdde Gidion hem, en hij dacht weer aan zijn eigen ouders. Ze verboden hem niet alleen veel uit te gaan, bovendien mocht hij soms bepaalde films niet kijken "te gewelddadig"..."niet goed voor je". Ook mocht hij niet met bepaalde mensen uit de buurt omgaan, te laat thuiskomen, teveel snoep eten, opblijven, enzovoort, enzovoort. De rij regeltje leek Gidion eindeloos. Gidion werd steeds bozer toen hij steeds meer regeltjes wist op te noemen: niet naar een discotheek, niet ver in zee zwemmen, niet vaker dan één keer in de week friet eten. Gidion wist dat de regeltjes van zijn ouders onrechtvaardig waren, en door zijn woede kreeg Gidion tranen in zijn ogen. Oh, hij haatte ze bijna.

Gidion fietste nu niet ver meer van de school, maar het was ook al heel laat, besepte hij. Hij had geen zin om ook nog te laat te komen, en hij ging nijdig op de pedalen staan. Gidion naderde een druk kruispunt, waarvan het stoplicht voor fietsers nog op groen stond. Gidion trapte door. Het licht sprong op oranje en daarna op rood. Kribbig besepte Gidion dat het een hele tijd zou duren voor die weer op groen stonden.

"Klote-stoplichten", gromde hij, en hij fietste door. Hij had geen zin in nog meer vervelende (verkeers)regeltjes. De auto's stonden nog stil toen hij het kruispunt op fietste, maar op dat moment gingen alle lichten op groen. Gidion zag dat niet. Hij zag ook niet de grijze sportwagen die meteen snel optrok. Tenminste, hij zag die wagen niet op tijd. Pas toen die enkele meters van hem verwijderd was, keek hij opzij. Maar toen was het te laat.

Het laatste wat hij hoorde was het gepiep van remmen. Het laatste wat hij voelde was dat hij met een misselijkmakende klap tegen de motorkap van de auto knalde.

Een fel licht... een man die hem speurend bekijkt... Stemmen van heel ver weg... Pijn. Voorbijbewegende tl-lampen... in groen geklede mannen... De pijnloze vergetelheid van het duister...

Zijn moeder... de kamer die om hem heen begint te tolleren... Zijn vader die onmogelijke elastieke bewegingen als die van een buikdanseres maakt ... opnieuw duister...

Gidion kwam lagzaam bij toen hij van heel ver een bekende geur ruikt. De geur werd steeds indringender. Langzaam deed hij zijn ogen, en meteen wist hij weer waar de geur vandaan kwam: het was de Eau de Cologne van zijn moeder.

Zijn moeder stond bezorgd over hem heen. Ze had een beetje roodomrande ogen.

"Hoe gaat het, schat?", vroeg ze.

"Goed", bromde hij niet geheel naar waarheid. Hij voelde zich weliswaar lichamelijk vrij goed, maar mentaal was hij in een slechte staat merkte hij al snel. Gidion beseftte grimmig dat hij na zijn domme actie helemaal kon rekenen op nog meer regeltjes. Voortaan zou hij zelfs overdag niet naar de stad mogen. Niet fietsend in ieder geval. Hij bedacht spottend dat hij misschien de komende jaren helemaal niet meer zou mogen fietsen. Die gedachte deed hem nog slechter voelen en hij probeerde zich iets op te werken.

"Je moet rustig blijven liggen, Gidion", zei z'n moeder, "dan ben je het snelste weer beter."

"Ach, wees stil. Dat weet ik zelf wel!", gromde Gidion bits.

Zijn moeder keek hem verbaasd aan, "Zo praat je niet tegen mij! Ik weet wat het beste voor je is, ja?"

Gidion hield boos zijn mond. "Zelfs nu blijft ze nog bevelen geven", dacht Gidion, "weet zij veel. Misschien wil ik wel helemaal niet beter worden." Snel verdrong hij die gedachte weer, maar hij begon zich wel steeds beroerder te voelen. Hij voelde zich onbegrepen, ondergewaardeerd.

Tranen sprongen in zijn ogen.

"Huil maar niet, Giddie" -hij haatte het als ze hem zo noemde- "je hebt het natuurlijk moeilijk, je bent natuurlijk erg geschrokken. Maar de dokter zegt dat je in een paar weken hier weer weg mag. Je hebt veel geluk gehad zei hij..."

Geluk, ja.

Gidion was blij toen zijn ouders 's avonds naar huis gingen. Bijna had z'n moeder zelfs de hele nacht willen blijven, maar dit was zijn vader ook te gek geworden.

Gelukkig was hij dan nu alleen, om alles eens even rustig op een rijtje te zetten. Hij had een been gebroken, had enkele inwendige bloedingen, hij had een paar ribben gebroken, en wat grotere en kleinere ondiepe wonden had de dokter gezegd. Dat had hij allemaal bereikt, bedacht hij ellendig. Maar waren het z'n ouders niet die de eigenlijke oorzaak waren?

Gidion bemerkte al snel dat hij niet alleen lag, toen hij de kamer wat beter bekeek. Hij lag niet op een éénpersoonskamer, maar op een kamer voor vier personen. Op dit moment waren echter maar twee van de vier bedden in gebruik. Blijkbaar zijn niet veel mensen zo gek op een druk kruispunt door rood te rijden, dacht hij bitter.

In het bed rechts naast hem, lag echter wel een persoon. Het was zo te zien iemand van ongeveer van zijn leeftijd. Zijn rechterbeen en rechterarm lagen in het gips zag hij, en ook had hij verband om zijn hoofd.

"Lieve moeder heb je", merkte de jongen plotseling zacht op. Klonk er afgunst in zijn stem?

"Jawel", bromde Gidion weinig enthousiast.

"Hoe heet je ?", vroeg de jongen.

"Gidion. En jij ?"

"Mike", de jongen zuchtte diep, "wat is er met je gebeurd ?"

Gidion gaf niet meteen antwoord, innerlijk schaamde hij zich een beetje voor zijn gedrag, "Ik heb een ongeluk gehad met de fiets."

"Geschept door een auto ?"

"Ja."

"Je bent door rood gereden is het niet ?"

Het klonk bijna als een beschuldiging, en Gidion voelde zich een beetje rood worden, deels uit schaamte, deels uit irritatie.

"Ik heb inderdaad meegekeken toen je ouders langskwamen, mag dat niet ?", zei Mike.

"Kun je je niet met je eigen zaken bezighouden ?", zei Gidion botter dan hij bedoeld had.

Mike was even stil. Toen zei hij zacht: "Als ik eigen zaken te doen had hier, ja..."

"Wat bedoel je", Gidion begreep het niet, "Heb je geen bezoek gehad vandaag? Je ouders of zo ?"

Mike keek Gidion met een koude blik aan, "Mijn ouders nog wel... Nee, ik heb vandaag geen bezoek gehad, de hele week trouwens niet..."

Gidion liet dit even op zich inwerken. "Maar vrienden dan, bekenden. Heeft niemand je bezocht ?"

Mike keek Gidion weer aan, nu boos, "Nee, dat zei ik toch !" Mike staaarde naar het plafond.

Gidion wilde het gesprek echter nog niet beëindigen, hij wilde meer weten, "Maar heb je geen vrienden , heb je geen familie, zijn je ouders al gestorven?"

Mike zei een hele tijd niets. Hij bleef maar naar het plafond staren. Toen begon hij zachtjes te praten, blijkbaar met tegenzin, zonder zijn blik van het plafond te halen: "Je snapt dat niet hè, Gidion ? Laat ik je een ding zeggen. Niet iedereen heeft ouders als de jouwe..."

"D-dus je ouders leven nog?"

"Het zijn m'n biologische ouders als je dat bedoeld. Die leven nog, ja. Maar het zijn m'n ouders niet..."

"Je bedoeld, ze geven niet om je?"

Mike gaf geen antwoord, maar dat zei al genoeg.

Gidion zakte terug in het kussen. Wat voor een vreselijke ouders had die Mike wel niet? Als ze je zelfs niet in het ziekenhuis bezoeken!

Gidion hoorde dat Mike bewoog in zijn bed, en toen hij keek zag hij dat Mike nu naar hem keek. Zijn ogen speurden de kamer af. De snoepjes die Gidion's moeder meegebracht had, de vrolijke bos bloemen.

"Jouw ouders geven wel om je", zei Mike. Het was meer een bevestiging dan een vraag.

Gidion dacht hierover na. Het was zonder twijfel waar, maar toch...

"M'n ouders geven om me, en ik hou ook van ze", zei Gidion, "maar zij waren ook eigenlijk de reden waarom ik door het rood reed."

Mike fronste zijn wenkbrauwen.

"Zie je, m'n ouders geven soms teveel om me", Gidion probeerde de situatie uit te leggen, maar beseftte dat het voor Mike wel allemaal onbenullig moest klinken, "Z-ze geven zoveel regeltjes. Vaak denk ik dat ze me het liefste onder een veilige glazen stulp stoppen."

Mike keek Gidion nu indringend aan: "Als ze van je houden, dan passen ze toch ook op je? Ze willen toch dat er niets met je gebeurt?"

Gidion zei hierop niets terug, en op dit moment kwam er een zuster aan, die de gordijnen tussen de twee bedden dichttrok, en het licht in de kamer uitdeed.

"Welterusten", mompelde Gidion nog.

De volgende morgen was snel voorbij. Mike was de de halve mrogen weg. Pas later hoorde Gidion dat hij een operatie achter de rug had. Het was al later in de middag toen de narcose op hem begon uit te werken, en toen stonden Gidions ouders er al weer. Gidion was blijer dan de vorige dag toen hij ze zag, en hij was ook blij met de door zijn moeder meegebrachte stripboeken, en het snoep.

Toen zijn ouders rond half zes uur weer weggingen, hadden ze kort kennismemaakt met Mike, en was er ook al een arts langsgeweest met positieve berichten. En toen iedereen weg was beseftte Gidion dat zijn betere stemming te danken was aan het feit dat zijn ouders hem nog niets verweten hadden zo onvoorzichtig te doen.

Mike in het bed naast hem lag bewegingloos naar het plafond staren. Gidion bood een stripboek en snoep aan. Mike weigerde beide.

"Ging de operatie slecht?", vroeg Gidion daarna zacht.

Mike knorde "Ja" maar verroerde zich niet.

Gidion keek hem meelijdend aan. Kennelijk ging het slechter met hem dan hij gedacht had. Het gebroken been en het gebroken arm zagen er toch niet al te ernstig uit. Toen beseftte Gidion opeens dat hij niet eens wist wat Mike voor een ongeluk had gehad. Hij vroeg het hem.

Nu keek Mike met een ruk om. Hij staarde Gidion met priemende ogen aan. "Wil je de officiële versie horen, of wat er echt gebeurt is?"

Gidion keek hem verbaasd aan.

"Je bent de eerste aan wie ik het ga vertellen, Gidion" -Mike zuchtte- "Het was m'n vader. Hij sloeg me in zo'n dronken bui weer eens in mekaar, en gooide me toen het slaapkamerraam uit. Maar officieel is het natuurlijk weer 'van de trap gevallen!'"

Gidion staaarde hem nu verbijsterd aan, "Maar hij heeft je mishandeld, dat kan toch zomaar niet ?"

"Oh, nee ?" Mike had zijn gezicht weer naar boven gewend, "de klootzak weet dat ik niets zal, nee kàn, zeggen."

"Waarom niet ?"

"M'n moeder", Mike snikte, "Ze gaat dood als m'n vader er niet meer is. Ook al is die dronken, en slaat hij haar elke avond weer, ze kan niet zònder hem, ze houdt nog steeds van hem..." Mikes lichaam begon een beetje te schokken, en Gidion hoorde hem snotteren.

"Sorry dat ik huil, Gidion. Je bent de eerste aan wie ik het vertel", zei Mike zacht.

Gidion wilde dat hij iets kon doen om Mike te troosten. Hij wist niets te zeggen. Daarom klom hij voorzichtig uit zijn bed, en strompelde hij naar Mike toe. Daar aangekomen leunde hij op het bed, en legde hij een hand op Mikes schouder.

"Als ik wist wat ik kon doen..."

"Als je wat kon doen ja", zei Gidion met een betraand gezicht, "maar niemand kan iets doen. Van ouders hoef ik niets te verwachten. De vrienden waarmee ik optrek zijn is een stelletje tuig, op school negeren ze me, als ik er al kom..."

"Maar als je wegloopt, je kunt naar ons heen", stelde Gidion voor.

Mike glimlachte, "En m'n moeder achterlaten ? Met hèm. Nee dat gaat niet, Gidion." Mikes blik gleed even weg naar Gidions ziekbed "Niet iedereen kan het zo goed hebben als jou. Wees daar zuinig op Gidion..."

Die nacht kon Gidion maar moeilijk in slaap komen. Hij had Mike zoveel mogelijk proberen te troosten, maar die was al snel weer in stilzwijgen vervallen. Hij kon maar niet stoppen met piekeren over hoe die verschrikkelijke ouders van Mike wel niet waren, en hoe onnozel zijn eigen problemen hierbij leken.

Het was al één uur 's nachts toen hij begon weg te dommelen. Toen hoorde hij Mike plotseling hoesten. Eerst zacht, toen steeds harder, totdat zijn kamergenoot onbedaarlijk moest hoesten.

Gidion kon Mike niet zien omdat de gordijnen ervoor zaten, maar hij voelde dat er iets mis zat. Hij knipte het licht boven het bed aan, en tastte naar het alarmknopje.

Niet veel later kwamen er al twee verpleegsters binnen. Het licht ging aan, en ze begonnen snel te praten toen ze bij Mikes bed moesten zijn. Gidion zag de twee donkere schaduwen druk rond het bed bewegen.

"Haal dokter Simons", beval er een, "Snel."

Een kleine vijf minuten later reden vier zusters en een arts het bed weg van Mike. In een flits zag Gidion plasmazakjes boven het bed zwaaien, en onrustbarende donkerrode vlekken in de lakens. Mike lag slap, en zijn hoofd was bezweet.

Het was de laatste keer dat hij hem levend zou zien.

De volgende morgen kwam op zes uur een zuster binnen. Ze keek ernstig.

"Ik moet je iets vertellen. Jij schijnt het goed gevonden te hebben met je kamergenoot. Ik moet je helaas zeggen dat hij vannacht overleden is."

Het was de eerste keer in zijn leven dat Gidion zich zo rot voelde, en zo onbedaarlijk huilde. Het was niet eerlijk, maalde er steeds door zijn hoofd. Niet eerlijk, hij niets, ik alles. Hij huilde van spijt. Hij had Mike kunnen helpen, dat wist hij gewoon. Hij huilde omdat hij Mike zo had gemogen. Zo bedaard, zo zachtmoedig, onder zijn omstandigheden.

Zo wijs. Gidion huilde.

Een week later was de begrafenis van Mike. Gidion had eigenlijk nog twee dagen in het ziekenhuis moeten blijven, maar hij wilde er persé heen. Het was een sobere, trieste begrafenis. Maar het was voor Gidion ook een begrafenis die Gidion weer hoop gaf. Hij zag de ouders van Mike dicht aan het graf staan, in elkaars armen. Zo te zien was Mikes vader kapot van de dood van zijn zoon. Zou z'n zoons dood die vader weer bij zinnen brengen? Misschien was er wel weer hoop.

Maar ook bij Gidion was er nieuwe hoop. Hij zag het leven weer een stuk zonniger in. Hij beseftte dat hij echt van zijn ouders hield, en die kleine problemen? Hij zou zijn ouders er gewoon over aanspreken.

